



Een stukje nieuwe weg, in Dakar nu de autos nog.

We zijn hier al meer dan een maand en u hoorde niets van ons. Maar de voorbereidingen voor de opening van CCDS eisten enorm veel voorbereiding en aandacht.

Een verslag hiervan komt nog omdat iedere betrokkene zijn verhaal wil doen en de foto's verzameld moeten worden. En dat zijn er nogal wat. Er waren heel veel journalisten, van TV en Radio. Niet alleen uit Mauritanië, maar ook uit



Ook deze tegenliggers maken graag gebruik van het stukje nieuwe snelweg

Senegal. Daarnaast vele gasten. Er moest een enorme tent worden opgezet en hiervoor moest met een tractor eerst de grond gelijk gemaakt worden. Programma gemaakt. Sprekers ingelicht. Het centrum moest natuurlijk van top tot teen grondig worden schoongemaakt. En manden vol eten en drinken werden ingeslagen.

Toch proberen we de dagen zoveel mogelijk te gebruiken voor het echte werk. CCDS draait nu twee jaar en dat was met corona niet makkelijk. Veel zieken, veel doden, geen testmateriaal, alleen mondkapjes en handen wassen. Bijzonder dat er in het centrum met meer dan 60 werkers, leerkrachten en studenten niemand ziek geworden is. Inmiddels is iedereen met Jansen en Jansen (vrijwillig) ingeënt.

Het centrum draait nu twee jaar met een nieuwe staf en met een ander hoofddoel dan wat men in Maison des Sourds gewend is. Normaal is alleen beroepsopleiding, maar hier in CCDS ligt de klemtoon op commercieel. Om met elkaar de ontstane conflicten op te lossen hebben we pittige bijeenkomsten. We beginnen met de studenten, de stagiaires en de verantwoordelijke leerkrachten en bedrijfsleiders. Allen zijn doof. Dat is hier in Mauritanië nog nooit voorgekomen. We zorgen voor bissap en water (drinken) en voor lekkere verse oliebolletjes.

Groep voor groep komt bij ons in onze vergaderkamer. Iedereen doet zijn woordje. Niet één uitgezonderd. Dat hoort bij de nieuwe positie.

Mamoudou Kebbe, onze gebarentolk en tolk in Frans, Engels en Arabisch, heeft zware dagen. Bij iedere bijeenkomst is hij present om te vertalen. Zodat iedereen een helder beeld krijgt van de situatie. Eén voor één vragen we de studenten hun ervaringen te vertellen. Ze zijn verbaasd, zijn niet gewend dat zij het woord (gebaar) voeren, zeker de meisjes niet.



Groep in vergadering studenten en gediplomeerden en leerkrachten



Er komen verschillende dingen uit:

De studenten: zij vinden het heerlijk om in CCDS te kunnen leren. Willen graag Franse les krijgen, om ook WhatsApp etc. te kunnen gebruiken. Ook het omgaan met de laptop wordt bij deze studie een noodzaak. Bij de couture- en tailleuropleiding is veel te weinig tijd. En zolang de ingehuurd Taihirou in CCDS werkt willen zij hem optimaal benutten. Nu werkt Taihirou voor de twee afdelingen die met een deur met elkaar verbonden zijn. Aan de voorkant de leerlingen, aan de achterkant de gediplomeerden om echt couture te kunnen leveren. Het heen en weer lopen en in gebaren uitleggen kost veel tijd. Bij uitleg heb je je handen nodig om te praten, maar ook om voorbeeld te geven.

De gediplomeerden en hun trainer Taihirou hebben samen een oplossing bedacht: de studenten gewoon 's-morgens van 9 tot 14 uur hun lessen met Taihirou en een van de twee gediplomeerde meiden als assistente en daarna van 15 tot 18 uur alleen Taihirou en de gediplomeerden voor de couture studie. We beloven het aan het bestuur voor te leggen. Er wordt ons nog even duidelijk gemaakt dat de kosten hoger zullen worden. Ik knik ' begrepen'. Ooaaa, en even met de ouders praten. Mijn vraag is 'kunnen jullie het zelf voorleggen?' 'Mmmm... als jij het doet weten we zeker dat ze het goed vinden.' Ze knippen elkaar even in de arm met een brede glimlach en een vette knipoog naar mij.



Samen met de meiden de nieuw leerkracht (rode jurk) en assistente



Schoolbord foto visualisatie

Ze hebben de opdracht gekregen de werk- en bedrijfsregels op te stellen. De ideeën worden op een groot schoolbord genoteerd in woord en gebaar, als het te moeilijk is ondersteund met een tekeningetje. We maken lijsten van klachten en klachtjes, zodat iedereen na het bespreken akkoord is met de regels zoals: de telefoon tijdens het werk in een mandje; alleen de betrokken studenten, gediplomeerden en leerkrachten mogen van binnen naar buiten en omgekeerd; geen bezoekers in de leer- en werkruimte, dat leidt te veel af; op tijd komen. Om 12 uur is er pauze. Dan kan er gepraat worden met ouders, bezoekers en met elkaar. Om 14 uur stoppen, maar een kwartier blijven om even te kletsen mag. Alle

bezoekers alleen door de brede ingang naar de hal, ook de ouders.

Swaray, een van de dove leerkrachten van de basisschool die boven op het dak gebouwd is, die fantastisch kan tekenen, belooft alles te

visualiseren. Natuurlijk mogen kopers/cliënten via de boetiek-ingang naar binnen, de hele dag door. Zo hebben we gesprekken met elke sectie. En proberen we met elkaar de problemen op te lossen. Lukt dat niet, dan maar accepteren. Het kan bijvoorbeeld enorm heet zijn, boven 50 gr. is niet vreemd. Dan kun je moeilijk werken, ook met de vele zandstormen is het niet eenvoudig, want alles moet potdicht. Dat is benauwd en niet prettig. Het werk gaat trager en de klanten blijven weg. Maar hiervoor is geen oplossing, dus: accepteren.

We hebben een gesprek met de ouders.

Die ontmoetingen zijn vier keer per jaar om te proberen de ouders zoveel mogelijk te betrekken bij de opleiding en de vorderingen van hun kind. De communicatie tussen ouders en kind is niet eenvoudig, omdat de jongeren nu vlot communiceren met de (dove) leeftijdgenoten en dan vaak ongeduldig zijn in de communicatie met de ouders. Daarvoor zijn ook gebarencursussen voor de ouders. Er wordt gesproken over de moeilijkheden in communicatie tussen ouders en studenten. Zo nodig komt er een gesprek tussen de leiding, de ouders en de student, om te proberen elkaar te begrijpen. Het verschil vandaag is dat Demba en ik deelnemen aan het gesprek.

De voorzitter van de oudervereniging neemt voortdurend het woord, moeilijker voor hem is het luisteren naar anderen en anderen het woord geven.



Gesprek met ouders.





Aicha, gediplomeerd brood- en banketbakker

Zo ook vandaag. Ouders vragen aan Demba of ik het woord wil doen. Dat doe ik nooit, ik ben gewoon toehoorder en dat ook maar zelden. Maar nu hebben we speciale ontmoetingen met vragen, opmerkingen en conflicten. Omdat alle begin moeilijk is. Voor alle groepen apart en voor allen samen aan het eind, met de voorstellen uit iedere groep. Daarna nog een traditioneel diner met alle werkers en leerlingen. Om de nieuwe start te vieren.

De dove leerkrachten vragen aan de ouders ideeën om de artikelen gemaakt door de gediplomeerden en de studenten te verkopen. Iedere leerkracht geeft een mogelijk idee, omdat er uit de ouders geen reactie komt. We starten met Aicha, een jonge vrouw, gediplomeerd brood- en banketbakker. Zij is denk ik in heel Mauritanië de enige vrouwelijke bakker, maar zij staat haar mannetje stevig en kundig.

Haar voorstel: iedere leerling koopt iedere dag het brood bij onze bakkerij en vertelt dat aan de omgeving, zodat er meer bekendheid komt dat de medewerkers van CCDS een eigen bakkerij hebben met twee keer per dag vers brood. En op bestelling ook koekjes en cake. Ook zal de directie bij de opening duidelijk maken dat de ministeries en andere openbare organisaties gebruik kunnen maken van de bakkerij en de bestellingen met de Wauw twee keer per dag bezorgd kunnen worden.



Meubelmakerij

Dezelfde ideeën gelden voor de andere secties, bijvoorbeeld de meubelmakerij. Gaat een familielid trouwen, laat het bed dan bij ons maken. De krukjes die overal in het land voor alles gebruikt worden zien er prachtig verzorgd uit. En de kosten zijn dezelfde als de slordig in elkaar getimmerde exemplaren. De meubels worden kunstig geschilderd door de artiestensectie.

Zodat je werkelijk een mooi meubelstuk in je huis hebt. Vertel de familie, burens en vrienden waar je dat vandaan hebt. Het voorstel is om iedere medewerker van de meubelmakerij en de artiestensectie een gratis door henzelf gemaakt en ontworpen krukje mee naar huis te geven als

reclame. Als je kleding nodig hebt, laat het dan bij ons maken. Het protest van de ouders is, dat zij arm zijn en geen geld hebben voor dure kleding. Hier heeft Taihirou, de geweldige deskundige kleermaker, begrip voor: dat klopt maar één keer per jaar met tabaski (het slachtfest) heeft bijna iedereen wel een nieuwe outfit. En die stof wordt ook op de markt gekocht en door een kleermaker op de markt gemaakt. Doe dat dit jaar hier bij CCDS en u zult meer dan tevreden zijn over de kwaliteit. De mensen in uw omgeving zullen vragen waar u die prachtig gemaakte kleding heeft laten maken. En zo krijgen we meer cliënten.

En alleen op deze manier als we allemaal meewerken kan Centre Commercial des Sourds een groot succes worden en ertoe bijdragen dat vele dove jonge mensen hun eigen inkomen kunnen verwerven.



de couture- en tailleuropleiding

Woodi en Demba.



Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

